

DECIZIA nr. 3337/2016/2017
privind soluționarea contestației formulate de
domnul .X.,
înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. .x./14.11.2016

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov prin Serviciul soluționare contestații a fost sesizată de Serviciul inspecție fiscală persoane fizice din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Alba prin adresa nr. .x./10.11.2016, înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. .x./14.11.2016, cu privire la contestația formulată de domnul .X., CNP ..., cu domiciliul în X, str. X, nr. x, ap. x, cod poștal x, jud Alba.

Obiectul contestației, înregistrată la AJFP Alba sub nr. ABG_REG .x./04.11.2016 îl constituie Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. .x./20.09.2016, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .x./20.09.2016, comunicată prin poștă cu confirmare de primire în data de 22.09.2016, prin care s-au stabilit obligații fiscale de plată reprezentând diferențe de impozit pe venitul net anual stabilit suplimentar în sumă totală de **.x1. lei** pentru anii 2011-2015 și CASS în sumă totală de **.x2. lei** pentru anii 2012-2015.

Constatând că în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268 alin. (1), art. 269, art. 270 alin. (1) și art. 272 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov este legal învestită să soluționeze contestația formulată de domnul .X.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Prin contestația formulată domnul .X. solicită anularea deciziei de impunere nr. .x./20.09.2016, susținând că sumele stabilite prin această decizie sunt calculate incorect și sunt nedatorate, având în vedere că a pus la dispoziția organelor de inspecție toate documentele justificative pentru consumul de combustibil care nu a fost dedus din cheltuielile cabinetului de avocat peste cota de 50%, respectiv foi de parcurs și ordine de deplasare, autoturismul fiind fost folosit exclusiv în scopul desfășurării activității.

Contestatarul afirmă că a respectat dispozițiile normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal prevăzute la pct. 39¹ și 45¹, așa încât se impune admisibilitatea deducerii integrale a cheltuielilor efectuate cu autovehiculul pentru care are drept de folosință.

II. Prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale stabilit aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. .x./20.09.2016, Activitatea de inspecție fiscală din cadrul D.G.R.F.P. Brașov - A.J.F.P. Alba a stabilit, în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .x./20.09.2016, pentru perioada perioada 01.01.2011 – 31.12.2015 pentru impozit pe venit în sumă de .x1. lei și pentru perioada 01.07.2012 – 31.12.2015 contribuția de asigurări sociale de sănătate în sumă de .x2. lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele invocate de contestatarul, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

3.1. Referitor la impozit pe venit

În baza Raportului de inspecție fiscală nr. .x./20.09.2016, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, AJFP Alba a stabilit, pentru perioada 2011 - 2015, în sarcina domnului .X., următoarele obligații de plată:

- pentru anul 2011: .x3. lei = diferență de impozit pe venit (în plus);
- pentru anul 2012: .x3. lei = diferență de impozit pe venit (în plus);
- pentru anul 2013: .x4. lei = diferență de impozit pe venit (în plus);
- pentru anul 2014: .x5. lei = diferență de impozit pe venit (în plus);
- pentru anul 2015: .x6. lei = diferență de impozit pe venit (în plus).

Potrivit constatărilor organelor de control, diferențele de impozit pe venit provin din:

1. Neacordarea deductibilității următoarelor cheltuieli:

- .x7. lei - cheltuieli de întreținere și funcționare unui autoturism peste cota limită de 50%;
- .x8. lei - cheltuieli cu achiziționarea de servicii fără documente justificative, (onorariu avocat înregistrat eronat la rubrica cheltuieli, onorariu notarial).

2. Încasări nedeclarate pentru anul 2012 în sumă de .x9. lei (suma fiind operată în documentele de evidență contabilă la rubrica plăți).

3. La stabilirea bazei impozabile pentru anul 2013 s-au avut în vedere și pierderea fiscală declarată de contribuabilul prin declarația 200 (.x10. lei).

Contribuabilul își motivează contestația numai cu privire la cheltuielile de întreținere și funcționare a autoturismului în sumă totală de .x7. lei.

Se reține că domnul .X. nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația formulată, cu privire la cheltuielile nedeductibile în sumă totală de .x8. lei (.x11. lei pentru anul 2011 + .x9. lei pentru anul 2012 + .x12. lei pentru anul 2013).

3.1.1. Referitor la cheltuielile nedeductibile în sumă totală de .x7. lei (.x13. lei pentru anul 2011 + .x14. lei pentru anul 2012 + .x15. lei pentru anul 2013 + .x16. lei pentru anul 2014 + .x17. lei pentru anul 2015):

Cauza supusă soluționării este dacă cheltuielile cu combustibilul, piese de schimb și rovinietă sunt deductibile la calculul venitului net anual impozabil din activități independente, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut o limitare specială a dreptului de deducere, iar utilizarea autoturismului declarată de contribuabil nu se încadrează în excepțiile de la limitarea specială prevăzute de legislația fiscală aplicabilă.

În fapt, organele de inspecție fiscală au stabilit că sunt nedeductibile fiscal cheltuielile în sumă de .x7. lei, reprezentând cheltuielile cu combustibilul, piese de întreținere și reparații auto și rovinietă auto având în vedere limitările speciale ale dreptului de deducere.

Contribuabilul susține că nu a dedus din cheltuielile cabinetului de avocat cheltuielile cu combustibil peste cota de 50%, totuși a pus la dispoziția organelor de inspecție foi de parcurs și ordine de deplasare, justificând astfel că autoturismul a fost folosit exclusiv în scopul desfășurării activității, astfel solicitând admisibilitatea deducerii integrale a cheltuielilor efectuate cu autovehiculul pentru care are drept de folosință.

În drept, potrivit art. 48 alin. (7) lit. I¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în anul 2011:

„Art. 48 - (1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50. [...]

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile: [...]

l¹) în perioada 1 ianuarie 2011—31 decembrie 2011 inclusiv, **cheltuielile privind combustibilul** pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv transportului rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, **cu excepția situației în care vehiculele se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:**

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

2. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

3. vehiculele utilizate pentru închirierea către alte persoane, inclusiv pentru desfășurarea activității de instruire în cadrul școlilor de șoferi.

și începând cu 01.01.2012

„l¹) 50% din cheltuielile aferente vehiculelor rutiere motorizate care nu sunt utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității și a căror masă totală maximă autorizată nu depășește 3.500 kg și nu au mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, aflate în proprietate sau în folosință. Aceste cheltuieli sunt integral deductibile pentru situațiile în care vehiculele respective se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru servicii de urgență, servicii de pază și protecție și servicii de curierat;

2. vehiculele utilizate de agenții de vânzări și de achiziții;

3. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru serviciile de taximetrie;

4. vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane sau pentru instruire de către școlile de șoferi;

5. vehiculele utilizate ca mărfuri în scop comercial.

Cheltuielile care intră sub incidența acestor prevederi nu includ cheltuielile privind amortizarea.

În cazul vehiculelor rutiere motorizate, aflate în proprietate sau în folosință, care nu fac obiectul limitării deducerii cheltuielilor se vor aplica regulile generale de deducere.

Modalitatea de aplicare a acestor prevederi se stabilește prin norme;

Norme metodologice art. 48:

„39¹. (1) În sensul prevederilor art. 48 alin. (7) lit. l¹) din Codul fiscal, regulile de deducere, termenii și expresiile prevăzute, condițiile în care vehiculele rutiere motorizate, supuse limitării fiscale, se consideră a fi utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității au semnificațiile prevăzute la pct. 45¹ din normele metodologice date în aplicarea art. 145¹ din Codul fiscal din titlul VI «Taxa pe valoarea adăugată».”

Norme metodologice art. 145¹:

„45¹. (1) În aplicarea art. 145¹ alin. (1) din Codul fiscal, prin cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile se înțelege orice cheltuieli direct atribuibile unui vehicul, cum sunt cheltuielile de reparații, de întreținere,

cheltuielile cu lubrifianți, cu piese de schimb, cheltuielile cu combustibilul utilizat pentru funcționarea vehiculului. Nu reprezintă cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile orice cheltuieli care nu pot fi direct atribuibile pentru un anumit vehicul. În sensul prezentelor norme, prin vehicul se înțelege orice vehicul având o masă totală maximă autorizată care nu depășește 3.500 kg și nu are mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul șoferului.

(2) În cazul vehiculelor care sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, în sensul art. 145¹ alin. (1) din Codul fiscal, taxa aferentă cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului și cheltuielilor legate de aceste vehicule este deductibilă conform regulilor generale prevăzute la art. 145 și la art. 146 - 147¹ din Codul fiscal, nefiind aplicabilă limitarea la 50% a deducerii taxei. Utilizarea în scopul activității economice a unui vehicul cuprinde, fără a se limita la acestea: deplasări în țară sau în străinătate la clienți/furnizori, pentru prospectarea pieței, deplasări la locații unde se află puncte de lucru, la bancă, la vamă, la oficiile poștale, la autoritățile fiscale, utilizarea vehiculului de către personalul de conducere în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deplasări pentru intervenție, service, reparații, utilizarea vehiculelor de testdrive de către dealerii auto. **Este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii**, astfel cum rezultă și din Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien. În vederea exercitării dreptului de deducere a taxei orice persoană impozabilă trebuie să dețină documentele prevăzute de lege pentru deducerea taxei și să întocmească foaia de parcurs care trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul și locul deplasării, kilometrii parcursi, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

[...]

(7) Utilizarea vehiculului pentru activitățile exceptate prevăzute la art. 145¹ alin. (3) din Codul fiscal rezultă, în funcție de fiecare situație în parte, din informații cum sunt: obiectul de activitate al persoanei impozabile, dovada că persoana impozabilă are personal angajat cu calificare în domeniile prevăzute de excepții, **foile de parcurs care trebuie să conțină cel puțin elementele prevăzute la alin. (2) sau orice alte dovezi care pot fi furnizate.**

(8) Încadrarea vehiculelor în categoriile prevăzute de art. 145¹ din Codul fiscal se realizează de fiecare persoană impozabilă luând în considerare criteriile prevăzute de Codul fiscal și de prezentele norme metodologice. Dacă situația de fapt constatată de organul fiscal este diferită de situația prezentată de persoana impozabilă în ce privește exercitarea dreptului de deducere a taxei pentru vehicule conform art. 145¹ din Codul fiscal, organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză, în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Din prevederile legale arătate anterior rezultă, ca regulă generală, că în perioada 01.01.2011 - 31.12.2011 nu erau admise la deducere cheltuielile aferente exploatării autoturismelor ce nu sunt utilizate exclusiv în scopul afacerii, iar în perioada 01.01.2012 - 31.12.2015 aceasta era limitată la 50%, din valoarea acestora.

Excepțiile de la regula expusă anterior, pentru care se poate admite deducerea integrală, se aplică funcție de informațiile și documentele întocmite de fiecare

contribuabil, între care se enumeră foaia de parcurs completată cu datele prevăzute de lege.

În perioada verificată Codul fiscal a prevăzut că nu sunt deductibile:

- în perioada 1 ianuarie 2011 — 31 decembrie 2011, 100% din cheltuielile și TVA aferente achizițiilor privind combustibilul pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, cu excepția unor situații anume prevăzute;

- începând cu 01.01.2012, 50% din cheltuielile și TVA aferente vehiculelor rutiere motorizate care nu sunt utilizate exclusiv în scopul desfășurării activității și a căror masă totală maximă autorizată nu depășește 3.500 kg și nu au mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, aflate în proprietate sau în folosință, în cazul în care vehiculele nu sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice.

Organul de inspecție prin referatul cu propuneri de soluționare nr. 64974/10.11.2016 precizează că „contribuabilul nu avea dreptul la deducere integrală a combustibilului, pieselor de întreținere auto, precum și rovinieto auto, deoarece autoturismul este în proprietate personală, fiind folosit în interes personal precum și pentru nevoile cabinetului, fiind deci un bun de folosință mixtă, nefiind folosit exclusiv pentru activitatea desfășurată în sensul prevederilor din Codul fiscal.”

Astfel, organele de inspecție fiscală au aplicat restricțiile expuse anterior, având în vedere că nu s-a făcut dovada utilizării autoturismelor exclusiv în interesul activității economice, sau a încadrării în vreuna din excepțiile prevăzute de lege.

Sușinerile contestatarului, precum că organele de inspecție nu au luat în considerare documentele justificative, respectiv foile de parcurs și ordine de deplasare, cu toate că aceste documente au fost puse la dispoziția acestora, precum și faptul că nu a dedus din cheltuielile cabinetului de avocat cheltuielile cu combustibil peste cota de 50%, nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei, atâta timp cât domnul .X. nu a prezentat niciun document în susținerea propriei cauze.

Simplele afirmații că autoturismul a fost folosit numai în interesul activității, neînsoțite de foi de parcurs care să justifice kilometrii parcurși, consumul de combustibil, nu pot fi reținute la soluționarea favorabilă a contestației, fiind neîntemeiate. Așa cum se arată și în prevederile legale anterior citate, cu referire și la practica comunitară în materie: „Este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii, astfel cum rezultă și din Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman și E.A. Rompelman - Van Deelen împotriva Minister van Financien.”

În speță sunt incidente și dispozițiile art. 269 alin. (1) lit c) și lit. d) și art. 276 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, potrivit cărora:

„Art. 269 - (1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; [...]”

„Art. 276 - (1) în soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Organul de soluționare a contestației reține că, deși contribuabilul avea posibilitatea să probeze cu documente justificative susținerile din contestație, nu a uzat de acest drept, nefăcând dovada utilizării exclusive a autoturismului respectiv în interesul activității cabinetului de avocatură. În consecință, contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată și nesusținută cu documente pentru acest capăt de cerere.

3.1.2. Referitor la cheltuielile nedeductibile în sumă totală de .x8. lei (.x11. lei pentru anul 2011 + .x9. lei pentru anul 2012 + .x12. lei pentru anul 2013):

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, prin Serviciul soluționare contestații se poate pronunța pe fond, în condițiile în care contestatorul nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația cu privire la diferențele stabilite de inspecția fiscală.

În fapt, deși contestă în integralitate obligațiile de plată stabilite în sarcina sa prin decizia de impunere nr. .x./20.09.2016, domnul .X. nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația formulată, cu privire la cheltuielile nedeductibile în sumă totală de .x8. lei.

În drept, sunt incidente dispozițiile art. 269 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care prevăd:

„Art. 269 - (1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

a) datele de identificare a contestatorului;

b) obiectul contestației;

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.”

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat. [...]”

Totodată în speță sunt incidente și prevederile pct. 11.1 lit. b) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3.741/2015, potrivit cărora:

„Contestația poate fi respinsă ca: [...] nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;” coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit cărora:

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Incidente speței sunt și prevederile art. 276 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, care stipulează:

„(1) în soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de art. 249 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu

modificările și completările ulterioare: „*cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*” și art. 250 din același act normativ care precizează: „*dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]*”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Întrucât domnul .X. nu a prezentat motivele de fapt și de drept și dovezile pe care se întemeiază contestația formulată cu privire la cheltuielile nedeductibile în sumă totală de .x8. lei, Serviciul soluționare contestații din cadrul DGRFP Brașov nu se poate substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept și a dovezilor, care sunt elemente obligatorii și expres prevăzute de articolele sus invocate.

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, în temeiul art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se va respinge în parte ca nemotivată contestația formulată de domnul .X., cu privire la acest capăt de cerere.

3.2. Referitor la diferențele de CASS

Cauza supusă soluționării este dacă D.G.R.F.P. Brașov, prin Serviciul soluționare contestații se poate pronunța pe fond, în condițiile în care contestatorul nu a prezentat motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază contestația cu privire la diferențele suplimentare de plată pentru asigurările sociale de sănătate pentru perioada 2012-2015.

În fapt, în urma inspecției fiscale, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP Alba au stabilit în sarcina domnului .X. prin Decizia de impunere nr. .x./20.09.2016, următoarele diferențe privind contribuția de asigurări sociale de sănătate:

- .x18. lei - pentru anul 2012, prin aplicarea cotei de 5,5% asupra diferenței de venit net anual impozabil stabilită suplimentar în suma de .x20. lei;
- .x19. lei - pentru anul 2013, prin aplicarea cotei de 5,5% asupra diferenței de venit net anual impozabil stabilită suplimentar în suma de .x21. lei;
- .x22. lei – pentru anul 2014, prin aplicarea cotei de 5,5% asupra diferenței de venit net anual impozabil stabilită suplimentar în suma de .x16. lei;
- .x23. lei – pentru anul 2015, prin aplicarea cotei de 5,5% asupra diferenței de venit net anual impozabil stabilită suplimentar în suma de .x17. lei.

În ceea ce privește obligațiile suplimentare privind contribuția de asigurări de sănătate, stabilite urmare inspecției fiscale pentru anii 2012 - 2015, contestatarul nu își motivează contestația.

În drept, sunt incidente dispozițiile art. 269 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care prevăd:

„Art. 269 - (1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

***d) dovezile pe care se întemeiază; [...]*”**

iar pct. 11.1 lit. b) din Instrucțiunile aprobate prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3.741/2015, precizează:

„Contestația poate fi respinsă ca: [...] nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;” coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit cărora:

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Incidente speței sunt și prevederile art. 276 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, care stipulează:

*„(1) în soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. **Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.**”*

Din dispozițiile legale citate mai sus, rezultă că în contestație contribuabilul trebuie să menționeze atât motivele de fapt, cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Având în vedere că contestatarul nu își motivează contestația, motivația acestuia vizează numai baza de impunere pentru impozitul pe venit prevăzut la pct. 3.1.1., se vor reține considerentele expuse de organul de soluționare la pct. 3.1.2 din prezenta decizie și, în consecință, contestația va fi respinsă ca nemotivată și pentru capătul de cerere privind CASS în sumă totală de .x2. lei.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 48 alin. (7) lit. 1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, art. 269 alin. (1) lit. c) și d) și art. 276 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, coroborate cu prevederile pct. 2.5. și pct. 11.1 lit. b) din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin O.P.A.N.A.F. nr. 3.741/2015,

DECIDE

1. Respinge ca neîntemeiată și nemotivată contestația formulată de domnul .X. pentru suma de **.x1. lei** reprezentând impozit pe venit stabilit suplimentar, stabilit prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. .x./20.09.2016, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Alba.

2. Respinge ca nemotivată contestația formulată pentru suma de **.x2. lei** reprezentând diferențe suplimentare de plată la asigurările sociale de sănătate, stabilite prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. .x./20.09.2016.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la comunicare la Tribunalul Alba.